

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

26 октомври 2016 година *

„Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Член 4 — Материално приложно поле — Удръжки от предвидените в закон пенсии за осигурителен стаж и възраст, както и от всякакви други допълнителни престации — Член 13 — Определяне на приложимото законодателство — Местоживееене в друга държава членка“

По дело C-269/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Hof van Cassatie (Касационен съд, Белгия) с акт от 18 май 2015 г., постъпил в Съда на 8 юни 2015 г., в рамките на производство по дело

Rijksdienst voor Pensioenen

срещу

Willem Hoogstad,

в присъствието на:

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: А. Borg Barthet, изпълняващ функциите на председател на състава, Е. Levits и F. Biltgen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: Е. Sharpston,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за белгийското правителство, от М. Jacobs и L. Van den Broeck, в качеството на представители, подпомагани от N. Bonbled и A. Percy, advocaten,
- за Европейската комисия, от G. Wils и D. Martin, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32, 2008 г., стр. 31), изменен с Регламент (ЕО) № 1606/98 на Съвета от 29 юни 1998 г. (ОВ L 209, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 76, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“).
- 2 Това запитване е отправено в рамките на спор между Rijksdienst voor Pensioenen (Национална пенсионна служба, наричана по-нататък „НПС“) и г-н Willem Hoogstad относно извършени удържки от изплатените на последния суми през февруари 2008 г., представляващи плащания по допълнителното пенсионно осигуряване.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 В съответствие с член 1 от Регламент № 1408/71:

„[...]

й) законодателство означава законите, подзаконовите и други разпоредби, както и всички настоящи или бъдещи мерки за прилагане от всяка държава членка, които се отнасят за клоновете и схемите на социално осигуряване, предвидени в член 4, параграфи 1 и 2, или предвидените в член 4, параграф 2а специални обезщетения, получавани без вноски.

Терминът изключва разпоредби на съществуващи или бъдещи колективни трудови договори, независимо дали те са били или не са били предмет на решение на органите, което ги прави задължителни или разширява техния обхват Въпреки това, доколкото такива разпоредби:

- i) служат за привеждане в изпълнение на задължително осигуряване, наложено от посочените в предходната алинея закони и подзаконови разпоредби;

или

- ii) създават схема, която се прилага от същата институция, която прилага схемите, които са създадени съгласно посочените в предходната алинея закони и подзаконови разпоредби,

ограничението на значението на термина може по всяко време да се премахне с декларация на съответната държава членка, в която се посочват схемите от този вид, за които се прилага настоящият регламент. За тази декларация се извършва уведомление и тя се публикува в съответствие с разпоредбите на член 97.

[...]“.

4 Член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 гласи:

„[Този] регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социално осигуряване:

- а) обезщетения за болест и майчинство;
- б) обезщетения за инвалидност, включително обезщетенията за поддържане или подобряване на способността за печалба на доходи;
- в) обезщетения за старост;
- г) обезщетения за [наследници];
- д) обезщетения за трудови злополуки и професионална болест;
- е) помощи при смърт;
- ж) обезщетения за безработица;
- з) семейни обезщетения“.

5 Член 13 от посочения регламент гласи следното:

„1. [Освен ако не следва друго от] членове 14в и 14е, лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с разпоредбите в настоящия дял.

2. [Освен ако не следва друго от] разпоредбите на членове 14—17:

[...]

е) лице, за което престане да бъде приложимо законодателството на дадена държава членка, без за него да стане приложимо законодателството на друга държава членка в съответствие с някое от правилата по предходните алинеи или в съответствие с предвидените в членове от 14 до 17 изключения или особени разпоредби, е подчинено на законодателството на държавата членка, на чиято територия пребивава, единствено съгласно разпоредбите на това законодателство“.

6 Член 33, параграф 1 от същия регламент гласи:

„Институцията на държава членка, която [дължи] пенсия и която прилага законодателство, предвиждащо приспадане от пенсиите на вноски за болест и майчинство, има право да извършва такова приспадане, което се изчислява съобразно [посоченото] законодателство от платимата от въпросната институция пенсия, доколкото разходите за обезщетенията по членове 27, 28, 28а, 29, 31 и 32 са за сметка на институцията на споменатата държава членка“.

Белгийското право

- 7 Съгласно член 191, първа алинея, точка 7 от *wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994* (закон за задължителното здравно осигуряване и обезщетенията, съгласуван на 14 юли 1994 г., *Belgisch Staatsblad* от 27 август 1994 г., стр. 21524, наричан по-нататък „съгласуваният закон“) в редакцията му, приложима към фактите в главното дело:

„Удръжка в размер на 3,55 % [се] прави върху предвидените в закон пенсии за старост, за осигурителен стаж и възраст, върху наследствените пенсии и пред всичко върху всякакви други престации, заместващи подобни пенсии, както и преди всичко върху престациите, предназначени да допълнят подобни пенсии, дори и да не е придобито право на подобна пенсия и такава да не е отпусната било в съответствие със законови или подзаконови разпоредби, било в съответствие с клаузи по трудов договор или с разпоредби, съдържащи се във вътрешен правилник на предприятие или в колективен договор в определено предприятие или определен сектор. Тази удръжка се прави и върху престацията, заместваща пенсия, или върху добавката към пенсия, предоставяна на самостоятелно заетите лица в съответствие с поет от предприятието колективен ангажимент, или с индивидуално обещание за предоставяне на определена пенсия“.

- 8 Съгласно член 3bis от *koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid 1, 7°, van de wet betreffende de de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994* (кралски декрет за изпълнение на член 191, първа алинея, точка 7 от закона за задължителното здравно осигуряване и обезщетенията, съгласуван на 14 юли 1994 г., от 15 септември 1980 г. (*Belgisch Staatsblad*, от 23 септември 1980 г., стр. 10869) в редакцията му, приложима към фактите в главното дело:

„Предвиденото в член 2, параграф 1 преизчисляване в месечни плащания се извършва най-рано след изтичането на текущата календарна година, през която са били изплатени пенсиите и допълнителните престации. Въпреки това преизчисляването в месечни плащания на еднократни престации, предоставяни на лицата, които все още не са придобили качеството на пенсионери, се прилага и за последващите години — докато получаващите тези престации не навършат установената възраст за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Евантуалният остатък може да бъде възстановяван само след като [НПС] констатира, че акумулираният брутен размер на пенсиите и на допълнителните престации е под установения праг“.

- 9 Съгласно член 68, параграф 1 от *wet houdende sociale bepalingen* (закон от 30 март 1994 г. относно социални разпоредби от 30 март 1994 г. (*Belgisch Staatsblad*, от 31 март 1994 г., стр. 8866, наричан по-нататък „законът от 30 март 1994 г.“) в редакцията му, приложима към фактите в главното дело, следва да се разбира следното:

„[...]“

- (с) „допълнителна престация“ е всяка престация, предназначена да допълни пенсия по буква а) или б), дори и да не е придобито право на подобна пенсия и такава да не е отпусната било в съответствие със законови или подзаконови разпоредби, било в съответствие с клаузи по трудов договор или с разпоредби, съдържащи се във вътрешен правилник на предприятие, или в колективен договор в определено предприятие или определен сектор, без оглед дали става въпрос за периодична престация или за престация под формата на пенсионно плащане.

За допълнителни престации по смисъла на буква с) се смятат и:

рентите, както са дефинирани в буква а), 1, изплащани в пари;

всяка престация, платена на дадено лице без оглед на неговото положение, при изпълнение на индивидуално обещание за предоставяне на пенсия [...].“

10 Съгласно член 68, параграф 5, втора и пета алинея от закона от 30 март 1994 г.:

„Белгийският орган, дължащ допълнителна престация, която той изплаща в пари след 31 декември 1996 г. и чийто брутен размер е над 2 478,94 EUR, удържа служебно 2 % от brutния размер на тази парична престация при нейното изплащане.

[...]

Ако при първото изплащане на окончателно определена по размер пенсия, предвидена в закон, извършено след изплащането на парична престация, процентът на удържката, която следва да бъде направена в приложение на параграф 2, се окаже по-нисък от процента на удържката, направена върху паричната престация, [НПС] възстановява на бенефициента сума, равна по размер на разликата между, от една страна, размера на направената удържка върху паричната престация, и от друга страна, размера на сумата, получен при прилагането към тази парична престация на процента, удържан съгласно параграф 2. Ако възстановяването бъде извършено шест месеца след датата на първото плащане на окончателно определена по размер пенсия, предвидена в закон, [НПС] дължи по закон на бенефициента лихви за забава върху възстановената сума. Тези лихви, които са 4,75 % на година, започват да текат от първия ден на месеца след изтичането на шестмесечния срок. Кралят може да изменя процента на тези лихви за забава“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 11 В периода от 1 ноември 1996 г. до 31 декември 2004 г. г-н Hoogstad, който е нидерландски гражданин, е на работа при белгийски работодател, който му учредява две допълнителни пенсии. След като преустановява трудовата си кариера, г-н Hoogstad се установява в Ирландия заедно със съпругата си, която е гражданка на тази държава членка.
- 12 Когато през февруари 2008 г. г-н Hoogstad навършва 60 години, са му изплатени акумулираните средства по двете допълнителни пенсии.
- 13 Върху разглежданите парични престации са направени две удържки в Белгия. На основание на член 191, първа алинея, точка 7 от съгласувания закон от 14 юли 1994 г. първо е направена удържка в размер на 3,55 % в полза на Националния институт за здравно осигуряване и осигуряване за инвалидност, който има задължение да разпредели полученото между отговорните органи в рамките на системата за здравно осигуряване. Втората удържка в размер на 2 % е предоставена на НПС в съответствие с член 68 от закона от 30 март 1994 г. с цел да се подсили солидарността между различните категории пенсионери (вноска солидарност) и в дългосрочен план — да се въведат избирателни корекции в полза на най-ниските пенсии.
- 14 В производството пред първоинстанционния съд г-н Hoogstad прави искане да му бъдат възстановени сумите, от които той е бил лишен по този начин, като посочва, че към датата на извършването на плащанията на посочените парични средства към него не се прилагало белгийското законодателство в областта на социалното осигуряване.

- 15 С Решение на arbeidsrechtbank Brussel (Първоинстанционен съд по трудови спорове в Брюксел, Белгия) от 28 октомври 2011 г. Националният институт за здравно осигуряване и осигуряване за инвалидност и НПС са осъдени да възстановят удържаните суми. След като подадената от НПС въззивна жалба е също отхвърлена от arbeidshof Brussel (Съд по трудовоправни спорове, Брюксел, Белгия), тази служба подава касационна жалба.
- 16 НПС посочва, че плащанията на паричните престации от допълнителното пенсионно осигуряване на г-н Hoogstad са извършени в изпълнение на схеми, които не се считат за „законодателство“ по смисъла на член 1, буква й), първа алинея от Регламент № 1408/71 и че тези парични престации не попадат в материалния обхват на този регламент. Поради това удържките от допълнителните пенсии не били несъвместими с член 13, параграф 1 от посочения регламент.
- 17 При тези обстоятелства Hof van Cassatie (Касационен съд, Белгия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 да се тълкува в смисъл, че не допуска дадена вноска, каквато е удържката, извършвана в съответствие с член 191, първа алинея, точка 7 от съгласувания закон от 14 юли 1994 г., и вноските солидарност, дължими на основание член 68 от закона от 30 март 1994 г. относно социалните разпоредби, да бъдат удържани от парични престации по белгийски схеми за допълнително пенсионно осигуряване, които не представляват „законодателство“ по смисъла на член 1, буква й) от този регламент, когато пенсионните плащания се дължат на правоимащо лице, което не живее в Белгия и към което съгласно член 13, параграф 2, буква е) от същия регламент се прилага социалноосигурителното законодателство на държавата членка по неговото местоживееене?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

- 18 В самото начало белгийското правителство твърди, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като запитващата юрисдикция изхожда от погрешна предпоставка, според която удържките от престации по белгийските схеми за допълнително пенсионно осигуряване били окончателно определени и не допускали възстановяване. Тъй като обаче първоначално включените суми били изцяло възстановени, исканото тълкуване нямало повече никаква реална полза за разрешаването на разглеждания спор в главното производство.
- 19 Съгласно постоянната съдебна практика само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално решения от 15 юни 2000 г., Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, т. 20 и от 25 октомври 2012 г., Folien Fischer и Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, т. 25).
- 20 Отказът да се произнесе по поставен от национална юрисдикция преюдициален въпрос е възможен само ако е напълно очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е хипотетичен или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и

правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално решения от 22 юни 2010 г., Melki и Abdeli, C-188/10 и C-189/10, EU:C:2010:363, т. 27 и от 28 февруари 2012 г., Inter-Environnement Wallonie и Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, т. 35).

- 21 Настоящият случай обаче не е такъв, тъй като запитващата юрисдикция ясно е посочила мотивите, поради които поставя преюдициалния въпрос, и че неговият отговор ѝ е необходим, за да реши спора, с който е сезирана.
- 22 Поради това преюдициалното запитване трябва да се приеме за допустимо.

По същество

- 23 С поставения въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална уредба като разглежданата в главното дело, която предвижда, че социалноосигурителна вноска се удържа от престациите по схеми за допълнително пенсионно осигуряване, дори и ако бенефициентът на тези допълнителни пенсии няма местоживее в тази държава членка, а към него се прилага в съответствие с член 13, параграф 2, буква е) от посочения регламент социалноосигурителното законодателство на държавата членка по неговото местоживее.
- 24 За да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, в самото начало следва да се припомни, че съгласно член 1, буква й), първа алинея от Регламент № 1408/71 терминът „законодателство“ означава законите, наредбите и други разпоредби, както и всички настоящи или бъдещи мерки за прилагане на всяка държава членка, които се отнасят за клоновете и схемите на социално осигуряване, предвидени в член 4, параграфи 1 и 2 от този регламент.
- 25 Въпреки това и в съответствие с посочения член 1, буква й), втора алинея терминът „законодателство“ изключва разпоредби на съществуващи или бъдещи колективни трудови договори, независимо дали те са били или не са били предмет на решение на органите, което ги прави задължителни или разширява техния обхват.
- 26 Макар от самата формулировка на преюдициалния въпрос да следва, че престациите по схемата за допълнително пенсионно осигуряване, каквито са получените от г-н Hoogstad в главното дело, „не са законодателство по смисъла на член 1, буква й), втора алинея“ от Регламент № 1408/71, осигурителната вноска, заплащана по тези схеми за допълнително пенсионно осигуряване, може да попадне в приложното поле на посочения регламент.
- 27 В действителност Съдът вече е постановил, че понятието „законодателство“ е с широко съдържание и обхваща всички видове закони, подзакони и административни разпоредби, приети от държавите членки, и трябва да се разбира като отнасящо се до всички приложими в тази област национални разпоредби (решение от 26 февруари 2015 г., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 32).
- 28 В този контекст Съдът уточнява, че решаващо за прилагането на Регламент № 1408/71 е наличието на пряка и достатъчно релевантна връзка между съответната разпоредба и законодателството, уреждащо клоновете на социалната сигурност, изброени в член 4 от посочения регламент (решения от 18 май 1995 г., Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, т. 23, от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция, C-34/98, EU:C:2000:84, т. 35, от 15 февруари 2000 г., Комисия/Франция, C-169/98, EU:C:2000:85, т. 33 и от 26 февруари 2015 г., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 23).

- 29 Следователно обстоятелството, че даден налог е квалифициран като данък от националното законодателство, не изключва възможността, с оглед на Регламент № 1408/71, той да се разглежда като попадащ в приложното поле на този регламент (решение от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 24 и цитираната съдебна практика).
- 30 Освен това Съдът е постановил, че налозите, които не се начисляват върху трудови и заместващи доходи на работниците, а се определят въз основа на доходите от имущество, могат да попаднат в приложното поле на посочения регламент, ако се установи, че приходите от налога се разпределят пряко и конкретно за финансиране на определени клонове на социалното осигуряване в съответната държава членка (решение от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 28).
- 31 Същият извод се налага по отношение на налози като разглежданите в главното производство, които се начисляват по схеми за допълнително пенсионно осигуряване, тъй като приходите от тези удръжки се разпределят пряко и конкретно за финансиране на определени клонове на социалното осигуряване в съответната държава членка.
- 32 В допълнение това тълкуване се потвърждава от целта, преследвана с Регламент № 1408/71, както и от залегналите в него принципи.
- 33 Всъщност, за да се гарантира свободното движение на работници в рамките на Европейския съюз, като се утвърждава принципът на равното им третиране с оглед на различните национални законодателства, в дял II от Регламент № 1408/71 се установява система за координиране, отнасяща се по-конкретно до определянето на законодателството или законодателствата, приложими по отношение на зетите и самостоятелно зетите лица, които при различни обстоятелства упражняват правото си на свободно движение (вж. в този смисъл решения от 3 април 2008 г., *Derouin*, C-103/06, EU:C:2008:185, т. 20, от 3 март 2011 г., *Tomaszewska*, C-440/09, EU:C:2011:114, т. 25 и 28, както и от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 34).
- 34 Тази система от стълкновителни норми е със завършен характер, вследствие на което законодателите на държавите членки са лишени от правомощието да определят по свое усмотрение обхвата и условията за прилагане на националното си законодателство, що се отнася до лицата, към които се прилага то, и до територията, в рамките на която националните разпоредби пораждат своето действие (решения от 10 юли 1986 г., *Luijten*, 60/85, EU:C:1986:307, т. 14, от 5 ноември 2014 г., *Сомова*, C-103/13, EU:C:2014:2334, т. 54 и от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 35).
- 35 В това отношение член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда, че лицата, за които се прилага този регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка, поради което, без да се засягат случаите по членове 14в и 14е, е изключена всякаква възможност за припокриване на няколко национални законодателства за един и същи период (вж. в този смисъл решения от 5 май 1977 г., *Perenboom*, 102/76, EU:C:1977:71, т. 11 и от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 36).
- 36 С този принцип за прилагане на само едно законодателство в областта на социалната сигурност се цели да се избегнат усложненията, които могат да възникнат при едновременно прилагане на няколко национални законодателства, и да се премахнат разликите в третирането, които биха произтекли за движещите се в рамките на Съюза лица от пълното или частично припокриване на приложимите законодателства (вж. в този смисъл решения от 15 февруари 2000 г., *Комисия/Франция*, C-34/98, EU:C:2000:84, т. 46, от 15 февруари 2000 г., *Комисия/Франция*, C-169/98, EU:C:2000:85, т. 43 и от 26 февруари 2015 г., *de Ruyter*, C-623/13, EU:C:2015:123, т. 37).

- 37 Принципът на единство на приложимото законодателство обаче урежда само хипотезите, които са посочени в член 13, параграф 2 и членове 14—17 от Регламент № 1408/71, доколкото тези разпоредби определят правилата, които следва да се прилагат в различните случаи на стълкновение на закони.
- 38 По този начин, след като с Регламент (ЕИО) № 2195/91 на Съвета от 25 юни 1991 г. (ОВ L 206, 1991 г., стр. 2) за изменение на Регламент № 1408/71 в член 13, параграф 2 от последния е въведена буква е), принципът на единство на приложимото законодателство се прилага и за работници, които са прекратили окончателно тяхната трудова дейност.
- 39 В конкретния случай следва да се посочи, че съгласно разпоредбите на член 13, параграф 2, буква е) от Регламент № 1408/71 към г-н Hoogstad, в качеството му на пребиваващ в Ирландия пенсионер, се прилага социалноосигурителното законодателство на тази държава членка и следователно, по-специално що се отнася до престациите по схема за допълнително пенсионно осигуряване, той не може да бъде подчинен на законодателството на друга държава членка, по-специално на законовите разпоредби, с които се установява задължението за заплащане на определени вноски, които се намират в пряка и достатъчно релевантна връзка със законодателството, уреждащо изброените в член 4 от Регламент № 1408/71 клонове на социалната сигурност.
- 40 Тази констатация не може да бъде опровергана от разпоредбите на член 33 от Регламент № 1408/71, съгласно който държава членка има право да удържа от титуляря на право на пенсия или на рента вноски за здравно осигуряване, когато съответните престации се поемат от тази държава членка.
- 41 Всъщност член 33 от Регламент № 1408/71 трябва да се тълкува, като се има предвид глава I, дял III, раздел 5, членове 27, 28 и 28а от него, които са приложими към правата на титулярите на пенсията или рентата и към правата на членовете на техните семейства, като тези разпоредби се отнасят или до положения, в които притежателят получава пенсия или рента в приложение на законодателството на две или повече държави членки, или до положения, в които титулярят получава пенсия съгласно законодателството на само една държава членка, но няма право на пенсия в държавата по неговото местоживееие (вж. в този смисъл решение от 15 юни 2000 г., *Sehrer*, C-302/98, EU:C:2000:322, т. 26).
- 42 Следователно от наличието на материалноправни норми относно правата на титулярите на пенсии или ренти, които норми така или иначе не са приложими за пенсии или престации по основаващо се на договор допълнително пенсионно осигуряване (вж. в този смисъл решение от 16 януари 1992 г., *Комисия/Франция*, C-57/90, EU:C:1992:10, т. 20), не може да се направи извод, че начисляването на социалноосигурителни вноски върху такива допълнителни пенсии е съвместимо с прогласения в член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 принцип на единство на приложимото законодателство.
- 43 С оглед на всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71 не допуска национална уредба като разглежданата в главното дело, установяваща задължението, че върху престациите по схема за допълнително пенсионно осигуряване следва да се заплащат вноски, които се намират в пряка и достатъчно релевантна връзка със законодателството, уреждащо изброените в член 4 от посочения регламент клонове на социалното осигуряване, дори и ако бенефициентът на тези допълнителни пенсии няма местоживееие в тази държава членка, а към него — в съответствие с член 13, параграф 2, буква е) от посочения регламент — се прилага социалноосигурителното законодателство на държавата членка по неговото местоживееие.

По съдебните разноси

- 44 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

Член 13, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената му и актуализирана редакция съгласно Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г., изменен с Регламент (ЕО) № 1606/98 на Съвета от 29 юни 1998 г., не допуска национална уредба като разглежданата в главното дело, установяваща задължението, че върху престациите по схема за допълнително пенсионно осигуряване следва да се заплащат вноски, които се намират в пряка и достатъчно релевантна връзка със законодателството, уреждащо изброените в член 4 от посочения регламент клонове на социалното осигуряване, дори и ако бенефициентът на тези допълнителни пенсии няма местоживеене в тази държава членка, а към него — в съответствие с член 13, параграф 2, буква е) от посочения регламент — се прилага социалноосигурителното законодателство на държавата членка по неговото местоживеене.

Подписи